เทศน์อบรมพระ ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อ ๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ธรรมคิดไม่ค่อยผิด

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๑ กิโล ๓๐ บาท ๖๔ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๓๒ ดอลล์ ทองคำก็มาเรื่อย ๆ อย่างนี้ วันมากวันน้อย วันไม่มีก็มี ค่อยขยับไปเรื่อย ๆ ของมันอย่างนี้ ทองคำที่ได้หลังจากมอบเข้าคลังหลวงแล้วนั้นเวลานี้ได้ ๑๐๓ กิโล ๕๐ บาท ๔๖ สตางค์ นี่โรงหลอมเขาก็ได้ความเชื่อถือจากเรา แต่ก่อนหยิบวาง ๆ ดูนั้นดูนี้วาง ๆ กว่าจะตกลงกันได้เสียเวลาไปนานหลาย ๆ วัน มากี่ครั้งกี่หนก็จับแล้วปล่อยจับแล้ววางว่างั้น ทั้ง ๆ ที่ของเราเป็นของจริงอยู่แล้วก็ไม่แน่ใจ พอหลวงตาเข้าไปหลอมออกมาจากโรงหลอมเท่านั้น คราวนี้ไม่ต้อง จับปุ๊บ ๆ เลย นี่ละเขาได้จากเรา อย่างนั้นเห็นไหมล่ะ ธรรมไปไหน พระไป เราไปเกี่ยวข้อง ความซื่อสัตย์สุจริตเป็นที่ตายใจร้อยเปอร์เซ็นต์ในหัวใจของเขา เพราะฉะนั้นคนภายนอกที่เขามาจับวาง ๆ มาเลือกเฟ้นดูทอง จับวาง ๆ เดี๋ยวนี้จับปุ๊บไปเลย ๆ ไม่ต้องดูนั้นดูนี้อะไรมาก เป็นอย่างนั้นนะ

สำหรับโรงหลอมเขาก็แน่อยู่แล้ว แต่ความไม่แน่ใจของคนล่ะซีทำให้เสียเวล่ำเวลาไปได้นะ นี่พอเราไปหลอมก็เป็นอย่างนั้นนะ เวลานี้เขาตายใจแล้ว เมื่อตายใจแล้วใครเข้ามาซื้อก็ได้ราคา เรียกว่าได้เงินเพิ่มเรื่อย ๆ ไม่ชักช้า นี่ละความเชื่อถือกันฟังซิธรรมเข้าที่ไหนเชื่อถือที่นั่น ถ้ากิเลสเข้าไหนไม่ได้นะต้องระวัง ผิดกันมากเทียว

เรานี้มุ่งต่อทองคำเป็นอันดับหนึ่งตลอดมานะ ดอลลาร์ก็เป็นคู่เคียงตาม ๆ กันไป แต่หลักใหญ่อยู่กับทองคำ ๆ ทองคำของพี่น้องชาวไทยเราทั้งประเทศที่ไปรวมอยู่ในคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๔,๕๖๒ กิโลครึ่ง เป็นพื้นฐานยันความแข็งแกร่งไว้ตามกำลังของตน มากน้อยเพียงไรก็เป็นกำลังของมันยันไว้นั้น ตอนนี้ ๑ ดอลลาร์มัน ๔๔ บาทกว่า ตอนที่เราร้องโก้กมันสะเทือนมากจริง ๆ นะ ฟาดเข้าถึง ๕๖ ดอลล์หนึ่งเหยียบเงินไทยเราไป ๕๖ บาท ร้องโก้กเลยเราก็ดี มันเลยครึ่งไปแล้วจะไม่ร้องโก้กยังไง ๕๐ กว่าไปแล้วนี่ จากนั้นมาก็ค่อยลดลง ของเราค่อยแข็งขึ้น เป็น ๔๑-๔๔ รวมเป็นเวลาร่วม ๔ ปีแล้วนะ เห็นมันยืนของมันอยู่ ถ้าทองคำเรามากเท่าไรของเราก็จะค่อยแข็งขึ้น ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายจับจุดนี้ไว้ให้ดีนะ จุดแข็งแห่งเมืองไทยของเราอยู่ที่ทองคำ พอเข้าไปปั๊บนี่เป็นเครื่องประกัน ๆ เลย เราจึงได้พยายามที่สุด เพื่อจะให้เมืองไทยเรามีความหนาแน่นมั่นคงในตัวของชาติไทยเราเอง เพราะมีทองคำเป็นเครื่องประกันตัว จึงต้องพยายามที่สุดเลย

มันก็แปลกอยู่นะวันนั้น วันเราเอาทองคำไปมอบครั้งแรกเลย เราก็ไม่ได้คิดอะไร ๆ แหละ ไม่คิดสนใจจนกระทั่งคลังทองคำอยู่ในนั้น มีแต่เอาทองคำไปมอบ ๆ

เฉย ๆ ครั้นอยู่ ๆ เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบทองคำโดยเฉพาะ เป็นหัวหน้าเขา เขามาหาเรา เราไม่ได้ทะลึ่งและเราก็ไม่ได้คิดด้วยว่าทองคำมีอยู่นี้จำนวนเท่าไร ๆ อยู่ ๆ ก็มานิมนต์เราเข้าไปดูทองคำ ท่านเหล่านั้นคงจะคิดเต็มที่แล้วถึงจะออกมาติดต่อพูดกับเรา ถ้าธรรมดาเขาจะไม่บอก ก็คิดดูซิว่า คลังหลวงคือทองคำนี้มีสมเด็จพระเทพฯ เท่านั้นได้เห็นพระองค์เดียว สองกับเรา ท่านเหล่านั้นคงจะคิด เห็นเราเอาทองคำเข้าไปมอบคงคิดว่าจะมีส่วนอะไรเกี่ยวโยงกัน ก็พอเหมาะจริง ๆ เสียด้วยนะ มันก็แปลกเหลือเกิน พอเจ้าหน้าที่เชิญเราเข้าไปก็ซอกแซก ๆ ดูทุกแห่ง ทองคำวางเป็นตับ ๆ เป็นซอก ๆ ดูหมดเลย

เขาก็บอกมีสมเด็จพระเทพฯ พระองค์เดียวเท่านั้นมาเห็น นอกนั้นไม่มีใครเห็นกับหลวงตาเท่านั้น เราก็ดู พอดูเรียบร้อยแล้วออกไปคุยกันสองต่อสองละที่นี่ เพื่อจะเอาความสำคัญ ๆ ของหัวใจของชาติไทยเราออกมาบรรจุในหัวใจเราว่างั้นเถอะ ไปคุยกันสองต่อสอง เราถามถึงเรื่องทองคำอยู่ที่ประเทศไหนบ้าง ๆ เพราะเราคิดไว้แล้วว่าประเทศเหล่านั้นถ้าไม่มีทองคำ การซื้อการขายแลกเปลี่ยนนี้อย่างน้อยก็ลำบาก มากกว่านั้นก็ไม่ได้ ถามก็ถูกตามจุด ๆ เลย ประเทศนั้นมีเท่านั้น ๆ เราไปวางประกันไว้ นั่นเห็นไหมล่ะ ไม่อย่างนั้นการซื้อการขายติดหนี้ติดสินกันนี้เป็นไปไม่ได้ ต้องอันนี้ประกันเอาไว้

ถามแล้วก็ย้อนเข้ามาหาตัวเมืองไทยเรา ถามไปหมดทุกประเทศ ประเทศที่สำคัญ ๆ ประเทศไหนมีเท่าไร ๆ เขาก็บอกเรื่อย จนกระทั่งย้อนเข้ามาหาเมืองไทยเรามีเท่านั้น เรารู้สึกว่าใจหายวูบเลยนะ ยังไงกัน เมืองไทยเราคนตั้ง ๖๐ กว่าล้าน มีทองคำเป็นเครื่องประกันเท่านี้ไม่สมควรกันอย่างยิ่ง ถึงขนาดอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นออกมาถึงผางเลยทันที พอออกมาจากทองคำนั้นแล้วก็ไปกุฏิที่สวนแสงธรรม ทุกวันได้ดุพวกนักข่าวแหลกไปเลย เขามายุ่งเรา วันนั้น เหอ นักข่าวไปไหนหมด ขึ้นเลยทันที พอไปถึงแล้วก็ป้าง ๆ เลย มันบันดลบันดาลนักข่าวมานะ เขาจะยังไม่กลับท่า พอได้ยินเสียงเราพูดลั่นเขาก็มาเลย เอาทีนี้จะให้ออก ประกาศตั้งแต่บัดนี้ต่อไปนะ ประกาศเลย ตั้งแต่นั้นเรื่อยมาละ จึงได้หมุนนี่ซิ

เราหมุนเพื่อให้ชาติไทยของเราหนาแน่น ในเฉพาะที่เราเก็บทองไว้นี้เป็นเครื่องประกันชาติไทยของเราให้หนาแน่นขึ้น เราจึงต้องเสาะแสวง ๆ ขอให้พี่น้องทั้งหลายเห็นใจหลวงตานะ หลวงตาคิดจริง ๆ ทุกอย่างไม่ได้ทำเล่น ๆ นะ คิดดูซิถามไปจุดไหน ๆ ถูกหมด นั่นเห็นไหมล่ะ เป็นจุดสำคัญ ๆ ที่ถามจุดไหนถูกจุดสำคัญทั้งนั้น จากนั้นก็ย้อนมาถามเมืองไทยเรา เมืองไทยเรารู้สึกว่าบกบางมาก ทำให้วิตกวิจารณ์มาก จึงได้ออกประกาศป้าง ๆ มาจนกระทั่งบัดนี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า ลมหายใจของชาติ

ไทยไม่ได้เต็มปอดนะเวลานี้ จึงต้องให้เร่งลมหายใจเราให้มาก ทองคำ ดอลลาร์ตามกันไป ส่วนเงินสดก็อย่างที่เคยพูดแล้วแต่มันจะออกสักขนาดไหน ดังที่เห็นกันอยู่นี่ละ ส่วนดอลลาร์กับทองคำนี่ร้อยทั้งร้อยเข้าทั้งหมดเลย ไม่ออกไปไหนเลยพวกนี้ เข้าทั้งนั้นสองอย่างนี้ ส่วนเงินสดควรจะแยกก็แยก แยกไปทางไหนเราจะพิจารณาเองดังที่เรียนให้ทราบแล้ว สำหรับสองอย่างนี้เรียกว่ามุ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ไว้ตลอดเลย ได้เท่าไรเข้าเรื่อย ๆ

เวลานี้ดอลลาร์เราได้ ๖ ล้านกว่า ยังไม่ได้มากนะ ได้สักพันล้านค่อยยังชั่วหน่อย โอ๋ ได้สักสิบล้านค่อยยังชั่ว ว่าพันล้านมันเกินไป ได้สักสิบล้านก็ยังดี เดี๋ยวนี้ได้ ๖ ล้านแล้ว ค่อยเก็บไปอย่างนี้ละเก็บไปทุกครั้ง ๆ เก็บทุกวัน ๆ อย่างคราวที่แล้วได้ถึง ๔ แสน ก็อย่างนั้นแล้ว ตกลงก็ไปเอาไก่ในคอกเรามาต้มยำผสมกันไปถึงได้ ฟาดสักสิบล้าน ไปคว้าเอาเงินในโครงการออกมาสักสิบล้านไปซื้อดอลลาร์ได้ ๒ หมื่นกว่า เพิ่มเข้าไปจึงได้เป็น ๔ แสน มันหวิวแหวว ๆ ในใจ พอได้สิบล้านแล้วก็ค่อยรู้สึกว่าอบอุ่นขึ้น

เรามุ่งทองคำมุ่งมากจริง ๆ เวลานี้ จิตใจเรายังมุ่งตลอดอยู่นะ เพราะเราไปดูเองทุกอย่าง ๆ เราจึงมุ่งมากที่สุดที่จะกวาดเข้าไป ๆ ให้หนาแน่นขึ้น พอได้หายใจอย่างน้อยก็ให้ได้ครึ่งปอด เดี๋ยวนี้ยังไม่ได้ครึ่งปอดนะลมหายใจเราว่าไง ให้มันได้ครึ่งปอดค่อนปอดค่อยยังชั่ว ให้พากันขยับนะ ดอลลาร์ ทองคำ นี้ทำเงินไทยเราให้แข็งแกร่งอยู่ได้ ยืนตัวอยู่ก็เพราะอันนี้เอง เราได้หนุนเข้าไปเท่าไรมันก็แข็งตัวของมันขึ้น ๆ ถ้าอันนี้ไม่มีก็แข็งไม่ได้นะ ต้องเอานี้ไปยันไว้

ให้ทุกคนต่างคนต่างรวมกำลังใจของเราเข้านะ เวลานี้หลวงตาก็อ่อนลงทุกวันแล้วนะการเทศนาว่าการ ยิ่งหนาแน่นขึ้นทุกวันจะว่าไง แล้วการเทศน์ของเรายิ่งอ่อนลงมันเข้ากันได้ยังไง ก็ความวิตกวิจารณ์กับชาติไทยที่เราได้บีนอยู่นี่ไม่ใช่อะไรนะ พี่น้องทั้งหลายจำเอานะ บีนอยู่อย่างนี้ เทศน์จะเทศน์ไปไม่ได้แล้วก็ยังบีนเทศน์อยู่จะว่าไงหลงหน้าหลงหลัง เดี๋ยวนี้ไม่เหมือนแต่ก่อน พูดไป ๆ ขาดปั๊บหายแล้ว เอ้า ตั้งใหม่ขึ้นมา มันก็ไม่ติดต่อกันล่ะซี แต่ก่อนก็ไม่เป็น เวลานี้ความจำเสื่อมเอามากแล้วนะ ก็พยายามตะเกียกตะกายอยู่อย่างนี้ ความจำนี่ก็เป็นขันธ์ ขันธ์เสื่อมได้ด้วยกันเป็น **อนิจฺจำ ทุกฺขำ อนตฺตา** เพราะฉะนั้นมันถึงเสื่อมของมันได้ เรื่องจิตนั้นไม่ต้องพูด แต่มาอาศัยนี้เป็นเครื่องมือล่ะซี ขันธ์เป็นเครื่องมือ ขันธ์ดีก็ใช้ได้ ขันธ์ไม่ดีก็ทรุดลงไปอย่างนี้ อย่างที่เทศน์ทุกวันนี้ หลงหน้าหลงหลังไปแล้วแหละ แต่เราก็ทนเอา

นี่ไปกรุงเทพฯ คราวนี้ขึ้นต้นก็กระทรวงการต่างประเทศ ขึ้นที่สองก็วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร มีแต่สถานที่ใหญ่ ๆ ทั้งนั้น ที่วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักรนี้มีแต่ผู้ใหญ่ ๆ ทั้งนั้น ใช่ไหมล่ะ อย่างน้อยตั้งแต่ อธิบดีขึ้นไป เขานิมนต์ให้ไปดูก็ไปอย่าง

นั้นแหละ ไปดูมานานแล้ว เราเข้าไปดูหมดในวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร สิบกว่าปีแล้วแหละ คราวนี้ก็จะได้ไปเทศน์ ขึ้นต้นก็กระทรวงการต่างประเทศ อันดับสองก็วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร จากนั้นก็ต่อไปเรื่อยๆๆ ไป ขึ้นต้นก็ขึ้นนี้ก่อน กะว่าวันที่ ๙ ที่ ๑๐ นี้ไป วันที่ ๑๑ ก็เทศน์แล้ว วันที่ ๒๖ ก็เทศน์วิทยาลัยป้องกันฯ นี่สองแห่ง จากนั้นก็เรื่อยๆ ไปละ เทศน์ที่ไหนๆ ปีนี้จะยุ่งมากอยู่นะ ไปแล้วกลับมา กลับมาแล้วไปอีก

เดือนมกราฯ นี้ก็จะได้ไปอยุธยาอีกแล้ว ท่านสุรศักดิ์ วัดมเหยงค์ ดูว่าพ่อเสียทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้พ่อ แล้วก็จะมีการทอดผ้าป่าด้วย ก็ได้นิมนต์เราไปเทศน์ ไปถึงที่นั่นแล้วก็ต้องกลับมาอีกเสียก่อน ไม่ได้ไปไหนต่อนะ ต้องกลับมาอุดร ไม่ใช่เล่น ๆ จากนี้ไปอยุธยาใช่เล่นเมื่อไร เรากะว่าไม่ต่ำกว่า ๖ ชั่วโมงแหละจากนี้ถึงอยุธยานะ คิดว่าจะถึง ๖ ชั่วโมง ตั้งแต่สระบุรีก็ ๕ ชั่วโมงแล้ว แล้วอยุธยาก็เลยสระบุรีไปอีก ก็ประมาณ ๖ ชั่วโมง ไปถึงก็พักวันนั้น พอวันหลังมาก็เริ่มงานจนค่ำ เผาศพ และค้างที่นั้นอีกคืนหนึ่ง พอเช้าฉันเสร็จแล้วก็กลับมา ไม่ใช่เล่นนะ จะไปทางเชียงใหม่ก็กลับมาไม่เข้ากรุงเทพ ทีแรกเดือนธันวานี้ไปกรุงเทพก่อนแล้วกลับมา มกราฯนี้ก็ไปอยุธยาก่อนแล้วกลับมา กุมภาฯ ถึงจะไปทางภาคเหนือ อันนั้นก็หลายแห่งเหมือนกัน หลายวันกว่าจะได้กลับมา

แล้วเดือนมีนาฯ ต้นเดือนก็ยุ่งกันอีก ต้องไปอีกต้นเดือน วันที่ ๓ เทศน์ วันที่ ๓ มีนาฯ ระยะนี้รู้สึกว่ายุ่งมาก แต่เราให้พระจัดโครงการ วันไหนพักวันไหนออกเดินทาง วันไหนเทศน์ ให้พระท่านจัดลำดับๆ ตามที่รับนิมนต์เขาเรียบร้อยแล้ว เรียงลำดับให้เหมาะให้ถูกต้อง เราก็ไปตามลำดับเลย พอถึงไหนก็ขึ้นเลย ๆ วันไหนขึ้นตามนั้นๆ เลย เทศน์มีเราคนเดียว โห. มันจะตายนะ ถึงเวลาเทศน์ก็เราคนเดียวแหละ คนอื่นทำแทนไม่ได้อยู่แล้ว แน่ะมันมาหนักเอาตรงนี้นะ ไปที่ไหนก็เราขึ้นเทศน์ ๆ แล้วก็ไปเรื่อยๆๆ หนักเรื่อยอยู่ตลอดเวลา คิดเรื่องนั้นคิดเรื่องนี้เพื่อประโยชน์แก่ชาติของเรา ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ หนักมากอยู่ นี่เราก็คิดว่าจะค่อยได้ขึ้นไปเรื่อยๆ ละ พวกทองคำบรรดาพี่น้องทั้งหลายก็พอจะตายใจกันได้ละ เราเตือนแล้วนะ เวลานี้พอตายใจกันได้ การที่จะหนุนชาติไทยของเราในลำดับที่ฟื้นตัวขึ้นมานี้ ให้พากันพยายามทุกคนๆ

หัวหน้าก็ทั้งสองฝ่าย เราก็ยืนหยัดอยู่แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเราไม่สงสัยในเรื่องความมัวหมองในการเก็บการรักษาปัจจัยทั้งหลายตั้งแต่ทองคำลงมา เราแน่ใจ เราเป็นผู้ควบคุมคนเดียว ด้วยเจตนาที่บริสุทธิ์เต็มเหนี่ยว มีเมตตาครอบตลอดเวลา จึงเป็นที่แน่ใจด้วย ทางบ้านเมืองก็พยายามเต็มกำลังดังที่เห็นนี่แหละ ยังไงก็จะต้องค่อยเป็นไปคราวนี้นะ เจ็บแล้วต้องเข็ดซิคนเรา เจ็บแล้วต้องเข็ดต้องหลาบซิ ไม่ได้เข็ดไม่หลาบไม่ได้ ไม่เข็ดไม่หลาบจมได้ ต้องเข็ดต้องหลาบต้องฟิตต้องฟื้นตัว ไม่คิดไม่ฟื้นไม่ได้นะ

เราต้องคิดชาติไทยเป็นของเราทุกคน ก็ประกาศลั่นอยู่แล้ว เป็นของใครที่ไหน เป็นของคนไทยเราทุกคน ให้ต่างคนต่างหนาแน่นมั่นคงต่อความรักชาติ ความเสียสละของตน ขอให้ชาติไทยเรามีสมบัติพอหายใจได้ เราอยู่ที่ไหนเราก็ค่อย ๆ สบายไปตาม ๆ กันได้นะ

ถ้าจุดศูนย์กลางของเราได้ขาดตกบกพร่องไปเสียเท่านั้น เมืองไทยเราจะไม่มีความหมายนะ ให้จับจุดนี้ไว้ให้ดี นี่ได้คิดหมดแล้วนะ จึงได้อุตส่าห์พยายาม มีมากมีน้อยก็ค่อยตะเกียกตะกายกันไปอย่างนี้ ได้วันละเล็กละน้อยค่อยเพิ่มไป ๆ ใครมีเท่าไรก็ช่วยกันไป หลวงตานี้ถ้าหากว่าเป็นไปตามหัวใจที่เป็นนี้ โอ๊ย. ไม่ได้กวนพี่น้องทั้งหลายนะ พูดจริง ๆ ให้มาสัก ๕ ภูเขา ภูเขาทองคำนะ ให้มาสัก ๕ ลูก จะคงไม่หลายวันแหละ เอารถแทรกเตอร์ไถทีเดียวลงตูมตาม ๆ หมดเลย วันนี้อาจหมด ๒ ลูกก็ได้ วันหน้าอาจหมด ๓ ลูก ๕ ลูกนั้นเพียง ๒ วัน เอาให้เต็มเปี่ยมเลย นี่ละหัวใจที่มีต่อพี่น้องทั้งหลายเรามีขนาดนั้นนะ แต่นี้มันไม่มีก็ต้องกวนพี่น้องทั้งหลายอยู่โดยดีแหละ เพราะมันไม่มี ถ้ามีแล้วยังไงไม่กวนแน่ ๆ ตูมเดียว ๆ ๆ หมดเลย

เพราะหัวใจเรามันเปิดไปหมด มันไม่มีอะไรที่จะมาเก็บให้ตกค้างว่าอันนั้นของเราอันนี้ของเรา อันนี้เราหวงเราหึง เราไม่มีเลย ตั้งแต่ไม่มีอย่างนี้มันยังอยากให้ตลอดเวลาจะว่าไง แล้วมีมาแล้วมันจะอยู่ได้ยังไง อยู่ไม่ได้ว่างั้นเลย นี่ละจึงได้กวนพี่น้องทั้งหลาย กวนที่นั่นกวนที่นี่ไป ก็เพื่อพี่น้องทั้งหลายเองนั้นละ สำหรับเราเองเราไม่ได้หวังอะไรเราพูดจริง ๆ หมดทุกอย่าง ความหวังของเราตั้งแต่การประพฤติปฏิบัติศีลธรรมมา จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้เรียกว่าคุ้มค่ากันทุกอย่าง ถึงขั้นจะสลบไสลก็ไม่รู้กี่ครั้ง การประกอบความพากเพียร หากไม่เคยสลบเราก็บอกไม่สลบ เรื่องเฉียด ๆ นี่เอาเรื่อย ๆ ละ

ถึงขนาดเขาตีเกราะประชุมไปดูเรา เขาว่าเราตายแล้ว ฟังซิน่ะ ที่อื่นก็เป็นอย่างนั้นแต่เขาไม่ตีเกราะเราก็ไม่บอกว่าตีเกราะ ที่ไหนเขาตีเกราะประชุมไปดูเรา เราก็บอกเฉพาะจุดนั้น ทั้ง ๆ ที่เราทำอย่างนี้ตลอดไปเลย ไปที่ไหนก็แบบเดียวกัน ๆ จะเป็นจะตาย ๆ อยู่อย่างนั้นตลอดเวลา จึงว่าหนักมากจริง ๆ ในชีวิตของเรา ความเพียรที่ฆ่ากิเลส ไม่มีงานใดในโลกนี้ว่า งานใดจะเหนืองานฆ่ากิเลสไปไม่มี ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน การทำงานทางบ้านทางเมืองเขาเราก็เคยเป็นฆราวาสมาตั้ง ๒๐ ปีกับ ๙ เดือนก่อนจะได้บวช ถ้าเดือนสิงหามันก็ ๒๐ นี่พฤษภาเราบวชแล้ว พฤษภา มิถุนา กรกฎา สิงหา ยังอีก ๓ เดือนจะเต็ม ๒๑ ปี เราก็บวช

ตั้งแต่บัดนั้นมาอุตส่าห์ขวนขวาย แต่การศึกษาเล่าเรียนท่านเหมือนเรา เราเหมือนท่าน ไม่ได้ถืออะไรเป็นหนักแหละ ที่มันหนักเอาเสียจริง ๆ จนลืมไม่ได้เลยนี้ก็

คือ ขึ้นเวทีฟัดกับกิเลส หลังจากได้รับโอวาทจากพ่อแม่ครูจารย์มั่นอย่างถึงใจแล้วนั้น แหละทุ่มเลยเชียวนะ เพราะเชื่ออย่างถึงใจแล้วเรื่องมรรคผลนิพพานไม่มีสงสัยแล้ว แม้กิเลสมีอยู่แต่สงสัยมรรคผลนิพพานมีหรือไม่มี ไม่มีเลยในหัวใจ เพราะฉะนั้นมันถึงเอากันเต็มเหนี่ยวๆ การประกอบความพากเพียรนี้หนักมากที่สุดเลย เพราะฉะนั้นเวลามาเห็นอาหาร เหลือเฟือๆ มันสะดุดทุกวันนะ มันเป็นของมันเอง คือเราได้รับความทุกข์ความลำบากเพราะสิ่งเหล่านี้เนื่องจากว่าเราเสาะแสวงหาเอง

ไม่ใช่ไม่มีแล้วไม่ได้กินนะ มีแต่ไม่เอา นี่ละการดัดกิเลสทุกข์หรือไม่ทุกข์ อยากขนาดไหนก็ไม่ยอมกิน ถ้ากินแล้วภาวนาไม่ดี กินอาหารชนิดนี้ ๆ แล้วภาวนาเป็นอย่างนั้นๆ ไม่เอา ถึงจะอยากขนาดไหนก็ตีกันไว้ๆ เพื่อธรรมๆ มันก็ต้องทุกข์ต้องลำบากละซิ ลำบากลำบนตลอดไปเลยนะ ไม่ใช่ธรรมดา นี่ละการประกอบความพากเพียร เราเสาะแสวงหาความดีๆ คือธรรมๆ เข้าสู่ใจเรื่อย ปัดออกเรื่อย กวาดต้อนสิ่งดีเข้ามาเรื่อยๆ นานเข้าๆ มันก็ค่อยหนักแน่นขึ้นๆ ดังที่ได้เรียนพี่น้องทั้งหลายทราบนั่นแหละหนักแน่นขึ้นจนถึงขนาดที่ว่ากิเลสโผล่มาไม่ได้เลย ถึงขั้นที่หนาแน่นมั่นคงของจิตนะ กิเลสพอโผล่ปั๊บขาดสะบั้นๆ

แต่ก่อนสติปัญญาเราโผล่ปั๊บขาดสะบั้นเลย กิเลสตีเอาๆ นั่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาไม่ได้ลืมนะ ฝังลึกมากทีเดียว นั่นละตอนที่มันมีกำลังมากสติปัญญาโผล่ไม่ได้เลย โผล่ปั๊บล้มผล็อยๆๆ จนงงตัวเอง เหอ มันมาประกอบความพากเพียรยังไงอย่างนี้ ตั้งหน้าตั้งสติพับไปพร้อมกันเลย นี่ละความรุนแรงของกิเลสเป็นขนาดนั้นนะ เห็นประจักษ์อยู่ในหัวใจ สู้ไม่ได้ว่างั้นเถอะ ไม่มีทางสู้เวลามันรุนแรง ใครอย่าอวดนะว่ากิเลสเก่งหรือไม่เก่ง มันอยู่ในหัวใจดวงนี้ เมื่อธรรมกับกิเลสอยู่ด้วยกันดูกันอยู่แล้วก็ต้องทราบกัน เวลามันมีกำลังมากมันเอาเราอย่างนั้นละ ถึงขนาดว่าหงายหมาๆ ใครพูดได้ที่ไหน เราพูดได้อย่างสบาย ก็คือหงายไม่เป็นท่า สู้กิเลสไม่ได้ไม่เป็นท่า โถๆ ขึ้นอุทานนะ ไม่ลืม

มันฝังลึกนะนิสัยเราถ้าลงอะไรแล้วลึกมากทีเดียวไม่ถอน คอขาด ขาดไปเลย โน่นน่ะ ถ้าลงได้ตัดสินใจยังไงแล้วจะเป็นอื่นไปไม่ได้ นี่ละเป็นความดีอันหนึ่งสำหรับความเพียร พอว่าเอานะ ผึงเลยทันที กำลังของจิตมันรุนแรง เอาเป็นก็เป็น ตายก็ตาย ซัดกันเลย เหยาะ ๆ แหยะ ๆ นี้ไม่นะ นี่ละคุณงามความดีที่อุตส่าห์พยายามตะเกียกตะกายมานี้ โอ๊ย อยากพูดเลยว่ามันเหมือนผ้าขี้ริ้วห่อมูตรห่อคูถอยู่ในป่าในเขา ทุกข์ยากลำบากแสนสาหัส อยู่กับป่ากับสัตว์กับเสือเนื้อร้ายเต็มไปหมด แต่ก่อนมีแต่สัตว์แต่เสือนะ ไปที่ไหนมีแต่กลัวเสือทั้งนั้นแหละ มันเต็มไปหมดนี่ แต่ก็ไม่เคยเห็นว่าที่ไหนเสือกินคน

เท่าที่เราเที่ยวไปนี้มีอยู่ ๒ แห่ง ที่ดงศรีชมภูทางบ้านสามผงเข้าไปหาทางบ้านแพง มีแห่งหนึ่ง แล้วก็ทางกาฬสินธุ์แห่งหนึ่ง เสือกินคน มี ๒ แห่งเท่านั้น เขาก็ฆ่ามันแล้วทั้งสองนั้นแหละ ตัวดงศรีชมภูนี้ก็กินคนได้ ๘ คน ทางโน้นกินได้ไม่กี่คนเขาก็ฆ่า เสือถ้าลงได้กินคนแล้วอายุไม่ยืนแหละ ใครจะฉลาดยิ่งกว่าคนมันหาวิธีฆ่าจนได้นั่นแหละ อันนี้มันก็ตายเพราะเขานั้นแหละ เพราะคน มันฉลาดขนาดไหนก็สู้คนไม่ได้ นอกนั้นก็ไม่เห็นนะ ไปที่ไหนก็ไม่เคยเห็น เขาอยู่ในป่าในเขา เด็กเล็กเด็กน้อยหัวเท่ากำปั้นเขาก็ไม่ได้กลัว เขาอยู่ในป่าเขาเคยเขาชิน แล้วเสือก็ไม่เคยกินคนกินเด็กนะเขาก็ไม่กลัว เราก็ไปอยู่ในป่าอย่างนั้น มีแต่ที่น่ากลัวๆ ดัดลงๆ ตลอดอย่างนั้นแหละ

กลัวมากที่ตรงไหนยิ่งไปตรงนั้นนะ ธรรมดาใครจะอยากไป ใครจะอยากทำ แต่เมื่อเหตุจำเป็นที่จะต้องไปต้องทำมีอยู่ มันต้องได้เอากันจนได้นั่นแหละ ทีนี้กลัวเท่าไรยิ่งไป ทำไมถึงกลัวเท่าไรยิ่งไป ไม่ใช่ไม่กลัว กลัวแต่ไปแล้วความเพียรมันดีนี่ ถ้าไปที่ตรงไหนที่ได้ระมัดระวังมากๆ แล้วสติอยู่กับตัว สติอยู่กับตัวนี้เป็นความเพียรตลอดเวลา ไม่ว่ากลางค่ำกลางคืน เวลาไหนก็ตาม เป็นสติรักษาจิตตลอดเวลาๆ มันก็ได้ผลอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงต้องหาในที่เช่นนั้น ใครจะอยากไปอย่างนั้นน่ะ แต่ก็จำต้องไป ถ้าไปที่นี่พอมันมีลักษณะชินนี้กิเลสจะขึ้นแล้วนะ ความเพียรจะไม่ค่อยก้าว เปลี่ยนใหม่อย่างงั้นนะ เปลี่ยนใหม่คึกคักขึ้นอีก เปลี่ยนเรื่อยคึกคักขึ้นเรื่อย เปลี่ยนหาแต่ที่กลัวๆ นั้นแหละ

บางแห่งกลางวันก็กลัวกลางคืนก็กลัว อยู่ในป่ามันจริงๆ กลัวเท่าไรก็ยิ่งตั้งสติตลอดเวลา นั่นน่ะความเพียร ฟังซิถ้าไม่ตั้งสติแล้วไม่เป็นท่านะ อยู่เหมือนกวางเหมือนเก้งใช้ไม่ได้นะ ต้องอยู่แบบนักต่อสู้มีท่าทีระวังรักษาตัวตลอดเวลา ก็ต้องทนความหมายก็ว่าอย่างงั้น ใครจะไม่กลัว กลัวทุกคน ความหิวความโหยใครจะอยากเป็น แต่มันก็บังคับให้เป็น ทางด้านธรรมะมีคุณค่ามากกว่าแล้ว สิ่งเหล่านี้กินเมื่อไรก็ได้อาหารการกินยากอะไร ส่วนธรรมจะเสาะแสวงหาได้แต่ละเล็กละน้อยแทบเป็นแทบตาย ต้องเอาทางธรรมะหนักกว่าตลอดเวลา นี่ละที่ได้ฝึกกันได้ทรมานกัน ทีนี้เวลามาเห็นอาหารเหลือเฟือๆ มันสะดุดทุกวันนั่นแหละ นอกจากไม่พูดเฉยๆ เพราะอดอยากขาดแคลนกับความเหลือเฟือนี้มันฟัดกันอยู่ตอนเช้าทุกวัน

ให้มันอดอยากจริงๆ คำว่าอดอยากไม่ใช่เราไปเจอเอาอย่างนั้นต่างหากนะ เราหาอย่างนั้น ที่ไหนสมบูรณ์พูนผลภาวนาไม่เป็นท่า แล้วที่ไหนมันอดอยากขาดแคลนนั้นภาวนาดีเอาตรงนั้น อย่างนั้นนะ ที่ไปไปหาอย่างนั้น ไม่ใช่เราไปแล้วไปโดนเอาๆ ด้วยความทุกข์ความทรมานหาบิณฑบาตกับชาวบ้าน พระไปที่ไหนไม่ตาย แต่หลวงตาบัวคนเดียวจะตาย อดอยากขาดแคลนไม่มีใครใส่บาตรไม่เคยมี ไปที่ไหนก็มี แต่ไม่เอา จะ

ดัดเจ้าของก็ยังบอก บ้านไหนใหญ่ ๆ ไม่ไปไม่อยู่ เป็นอย่างงั้น คิดดูซิตั้งแต่ออกปฏิบัติมามีใครติดตามเราฟังซิ ไม่ให้มีใครติดตามเลย จะแนะนำสั่งสอนคนนั้นคนนี้ พระเณรตลอดประชาชนไม่ทั้งนั้น ปัดหมดเลย ไม่เอา จะเอาเจ้าของอย่างเดียว ๆ ตั้งแต่ออกมาก็ดังที่เคยพูดให้ฟังระยะ ๙ ปีนี้ที่หนักมากที่สุดเลย ไม่มีใครติดตามคนเดียว ๆ ไปไหนไปคนเดียว

การเรียนนี้ก็ช่วยทางหนึ่งเหมือนกัน คำว่ามหา ๆ ใครไม่กล้ามาแหยมได้ง่าย ๆ นะ เช่นเจ้าคณะนั้น เจ้าคณะนี้ เขาเคยถืออำนาจป่า ๆ เถื่อน ๆ แล้วเอาลักษณะปกครองสงฆ์คิดบัญญัติขึ้นมาใหม่ ๆ เราก็เรียนมาแล้วเหมือนกันจะว่ายังไง พูดตรงไหนมันก็รู้กันหมด ๆ มันก็ไม่กล้ามาแหยมนะ ไม่กล้ามาทะลึ่ง ถ้าธรรมดาแล้วถูกไล่นะ พระจะไปกรรมฐานองค์หนึ่งองค์เดียวนี้ เจ้าคณะนั้นเจ้าคณะนี้มาไล่แล้วนะ เราไม่เคยมี ไปไหนไม่เคยมี ไม่เห็นองค์ไหนมาไล่ ไล่ก็ไล่มาซิ ถ้าลงได้ขึ้นเวทีมันจะไปถอยใครง่าย ๆ ไม่เคยมีนะ นี่เราพูดตามความจริง นอกนั้นเจอทั้งนั้นแหละ เจอพวกนี้แหละไล่ มันมีเราเห็นแล้วนี่ แต่กับเราเราก็ไม่เคยมี

นี่ละที่เรียนมาหรือว่าเป็นมหานี้ก็เป็นกำแพงอันหนึ่งดีเหมือนกัน ไม่มีใครมาทำได้ง่าย ๆ เขาก็ระวังเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงไม่เคยมี ทั้ง ๆ ที่เพื่อนฝูงมีเสมอเราไปนี้ไม่มี เพื่อนฝูงก็มีหมู่มีเพื่อนอยู่ก็ยังมาถูกไล่จนได้ เขาก็อ้างบัญญัติข้อนั้นบัญญัติข้อนี้ลักษณะปกครองสงฆ์ กฎกติกาของวัดของวาอะไร ของพระของเณรที่ตั้งขึ้นมาใหม่นี้ เราก็เรียนมาแล้วนี่ อันไหนมันก็เห็นหมดแล้วจะว่ายังไง จะเอาอะไรมาว่าล่ะก็มันเรียนมันรู้ด้วยกันแล้ว เขาก็ไม่กล้าละซิ เราจึงอยู่ได้สบาย เพราะฉะนั้นจึงว่าไปที่ไหนมีแต่องค์เดียว ๆ ๆ ไปเลย ไปที่ไหนกับเจ้าคณะไหนก็ไม่เห็นเคยมาแสดงอาการเป็นข้าศึกต่อเรานะ ไม่เคยมี เขาก็ทราบว่าเราเป็นมหาแล้วเขาก็ทักทายกันธรรมดา ๆ ตามมารยาท ที่จะมาขู่มาเข็ญเรื่องนั้นเรื่องนี้ ขับไล่ไสส่งด้วยผิดกฎผิดกติกาข้อนั้นข้อนี้ที่ในลักษณะสงฆ์ข้อนั้นข้อนี้อย่างนี้ก็ไม่เคยมี ถึงมีก็มีก็เราเรียนมาแล้ว จะมาข้อไหนเอ้า ว่ามา มันก็ใส่ปั๊วะเลยทันที มันไม่มี นี่ละที่เราสะดวกอันหนึ่งก็คือว่า ไปไหนไม่ค่อยถูกขับถูกไล่

แต่ก่อนการปกครองทั้ง ๒ นิกายนี้ปกครองร่วมกัน เขามาแยกทีหลังนี่นะ ให้ต่างคนต่างปกครองกันเอง ฝ่ายนิกายนี้ปกครองตนเอง นิกายนั้นปกครองตนเอง พึ่งมาเป็นทีหลัง แต่ก่อนครอบกันอยู่อย่างนี้ ไปไหนมันถึงกระเทือนถึงกันถูกไล่ได้เหมือนกัน หลังจากนี้มาแล้ว เร็ว ๆ นี้นะ จึงมาปกครองแยก ก็รู้สึกสบายไม่ยุ่งกัน แต่ก่อนยุ่งมากนะ เราก็ไปของเราแต่อย่างงั้นคนเดียว ๆ ความอุตส่าห์พยายามบึกบึนมาตลอด นี้ละ

คุณค่าแห่งความอุตส่าห์พยายามจะเป็นจะตายจะสลบไสล กลับมาเป็นคุณค่าทั้งหมดหนุนธรรมขึ้น ๆ จึงเป็นที่พอใจ

การประกอบคุณงามความดีนี้ หน้าที่การงานก็อย่าขี้เกียจขี้คร้านอ่อนแอมันจะจนตรอกทีหลังนะ ให้พยายามทุกสิ่ง ทางด้านการบ้านการเรือนก็อย่าขี้เกียจขี้คร้านท่อแท้อ่อนแอ ได้สิ่งใดมาแล้วให้พากันเก็บหอมรอมริบ อย่าสุรุ่ยสุร่าย เวลานี้กำลังเมืองไทยเราจะตั้งตัวเพิ่มขึ้นอีกระดับหนึ่งแล้วนะ สุรุ่ยสุร่าย เพราะเหตุไร ทุกสิ่งทุกอย่างเราเดินไปซิตามถนนหนทางสองฟากทาง ร้านไหนร้านใดมีแต่สินค้าเต็มร้าน ๆ แล้วสินค้านี้มาจากไหน มาจากโรงงานต่าง ๆ ทั้งนั้น โรงงานแต่ละโรงงานนี้ขนออกไปสักเท่าไร ๆ ใครจะหาเงินไปซื้อมันทันล่ะ เงินหาจะซื้อไม่มี มันก็มีแต่สินค้าเต็มไปหมด นี่ละทำให้คนฟุ้งเฟ้ออันหนึ่งเหมือนกันนะ เราอดคิดไม่ได้

ไปไหนเห็นอยู่นี่ แล้วไม่ผิดด้วยนะ ธรรมคิดไม่ค่อยผิด นี่ละจะทำให้พวกเราฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ได้มาใช้มาแล้วทิ้งเสีย ๆ ซื้อใหม่ทิ้ง ซื้อใหม่ทิ้งเรื่อย มันเป็นอย่างนั้นจะว่ายังไง ของมันเกลื่อน จากโรงงานหนึ่ง ๆ ออกมานี้ทั่วประเทศไทย ๆ กระจายออกไปขาย แล้วมีกี่โรงงานในเมืองไทยของเรา เพราะฉะนั้นเราถึงอดไม่ได้ว่า โรงงานในเมืองไทยเรานี้เป็นโรงงานคนเมืองนอกเขามาตั้ง หรือคนไทยเราเอง ถ้าเป็นคนไทยเราเองก็เนื้อผสมเนื้อไม่เป็นไร เนื้อผสมเนื้อ ถ้าเป็นคนอื่นเขากินตับกินปอดเราได้ นี่มันอดให้คิดไม่ได้นะ ถ้าหากว่าเป็นของคนไทยเราก็ไม่เป็นไร ถึงจะฟุ้งเฟ้อก็ฟุ้งเฟ้อแต่พวกบ้าคนไทยด้วยกันไม่เป็นไรแหละ ไม่ถือสากันเพราะนั้นก็บ้านี่ก็บ้า เต็มเมืองไทยมีแต่บ้าด้วยกันอยู่ด้วยกันได้เข้าใจไหม ถ้าคนอื่นมาเห็นเรา เราเป็นบ้าเขาเป็นคนดี โอ๊ย มันเสียเปรียบกันมากใช่ไหม

เพราะฉะนั้นจึงต้องถามโรงงานทั้งหลายนี้ เป็นโรงงานของเมืองไทยเราโดยถ่ายเดียว หรือโรงงานเมืองนอกก็มี หรือมีตั้งแต่โรงงานเมืองนอก เราซักถามไปหมดนั่นแหละ เพราะเห็นของมันเกลื่อน ไปที่ไหน ๆ เต็มรถ ๆ เป็นของทำด้วยมือเมื่อไร ทำด้วยเครื่องจักรเครื่องยนต์ทั้งนั้น เต็มรถ ๆ เทลงแต่ละแห่งทั่วประเทศไทย แล้วเราจะไปหาเงินที่ไหนมาซื้อ นี่ซิมันดีดมันดิ้นหาเงินมาซื้อสิ่งเหล่านี้ ใช้มาวันสองวันทิ้ง ๆ ซื้อมาเรื่อยทิ้งเรื่อยไป มันก็เป็นบ้าไปเรื่อย ๆ ละซิ นี่อดคิดไม่ได้นะ เวลานี้กำลังฟุ้งเฟ้อเพราะฉะนั้นจึงให้พากันรู้เนื้อรู้ตัวบ้าง ความฟุ้งเฟ้อไม่ทำคนให้มีความสุขความสบายนะ ความประหยัดมัธยัสถ์ ความรู้จักประมาณ จะมีการยุติเรื่องความกำเริบเสิบสานในการดีดดิ้นเพื่อหาความทุกข์จะลดลง ๆ นะ ถ้าไม่อย่างนั้นไม่ลดนะ ของมีมากเท่าไรยิ่งดีดยิ่งดิ้นมาก ยิ่งเพิ่มความทุกข์มากขึ้น

ให้รู้จักความพอดีนะ ความพอดีมีอยู่ เหมือนกันกับความฟุ้งเฟ้อ ส่งเสริมมันเท่าไรมันก็มากขึ้น ความพอดีส่งเสริมมัน มันก็ดีขึ้น มันต้องเอาอันนี้มาสกัดลัดต้อนกันไม่งั้นจมนะ ต้องคิดทุกคน ๆ การอยู่การกินการใช้การสอยก็อย่าให้เหลือเฟือเกินประมาณ นี่ละเรียกว่าเราประหยัดมัธยัสถ์ แล้วเราก็มีที่เหมาะสมที่จะอยู่จะสะดวกสบายสงบร่มเย็นได้นะ ถ้ามีแต่ความดีดความดิ้นนี้มหาเศรษฐีก็จม หาความสุขไม่ได้เลย ได้มาเท่าไรยิ่งดิ้นซิ ดิ้นเท่าไรก็ยิ่งทุกข์ สุดท้ายเศรษฐีทุกข์มากกว่าตาสีตาสาอยู่ตามท้องนานะ พวกนี้เขาหาอยู่หากินวันหนึ่งเขาไม่ทุกข์มากเท่าไร พูดถึงเรื่องการติดหนี้เขาก็ไม่ได้ติดมากนะพวกนี้ นี่อยู่ตามท้องไร่ท้องนานี่ เขาไม่ค่อยติดหนี้ติดสินอะไร เขาหาอยู่หากินไปวันหนึ่ง ๆ พอเป็นพอไป

แต่พวกเราที่เจ้าหน้าเจ้าตาเจ้าเงินแสนเงินหมื่นเงินล้าน ด้วยเสกสรรปั้นยอกันขึ้นประดับร้านนี่ซิมันตัวกองทุกข์ใหญ่นะ ข้างนอกสวยงามข้างในมีแต่ขี้หมา กองทุกข์เต็มอยู่ภายใน แล้วก็มาเต็มอยู่ภายในหัวอก อันนี้แหละอันตัวสำคัญ โลกมองดูตั้งแต่เครื่องประดับร้าน ไม่ได้มองทะลุเข้าไป ธรรมนี้ทะลุเข้าไปหมดเลย มันก็เห็นหมดละซิภายนอกเป็นอย่างหนึ่ง ภายในเป็นอย่างหนึ่ง ถ้ามีธรรมแล้วภายนอกสงบ ภายในก็สงบ ถ้าไม่มีธรรมภายนอกนี้สวยงามแต่ภายในเป็นไฟ พากันจำเอานะ ให้รู้จักประมาณบ้างวิ่งเต้นขวนขวายหามาเพื่อความสุขความเจริญแก่เรา อย่าหามาเพื่อสังหารเราด้วยความไม่รู้จักประมาณนะเสียมากนะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ไม่ได้พูดมากอะไร ให้พากันตั้งอกตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ

หลวงตาเองก็ดังพูดให้พี่น้องฟังนั้นแหละ ตื่นตามาเช้ามีตั้งแต่รบกวนพี่น้องทั้งหลายคนนั้นเท่านั้น คนนี้เท่านี้ เพื่อจะขนเข้าสู่สมบัติกลางของเราเพื่อหายใจเต็มปอดนั้นแหละ ให้อุตส่าห์พยายามทุกคน เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ **หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร** ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd